

Hồi thứ 69

Anh em Nghê thị đoạt hài nhi

Tôn Hùng đã bị một lần xuýt thất bại, không dám cầu may thủ thắng, thận trọng cùng Hoàng Hy Tiết tỷ đấu thành thế quân bình. Nhưng con Hoàng Hy Tiết chưa đủ kinh nghiệm lâm địch, liên tiếp bị đối phương đá mấy lần lăn long lóc. Gã tức giận rút đoạn đao đâm địch nhân.

Đệ tử của Tôn Hùng giạt mình kinh hãi. Gã không đem binh khí bên mình liền chụp lấy cái ghế bỏ trống bên cạnh vung múa đỡ đòn.

Cuộc tỷ võ này chẳng còn ra thể thống gì nữa. An đề đốc quát :

- Cả bốn người lùi lại đi ! Không thể chiến đấu vô lối như vậy được.

Nhưng bốn người đang hung hăng chẳng ai để ý nghe lời hấn.

Hải Lan Bất đứng dậy hỏi :

- An đề đốc nói gì các vị có nghe thấy không ?

Con Hoàng Hy Tiết phóng đao đâm không trúng, Hải Lan Bất vươn tay ra chụp lấy ngực gã, tiện đà liệng ra ngoài. Tiếp theo lão chụp tên đệ tử của Tôn Hùng quăng ra ngoài sân.

Quần hùng đang ngỡ ngác, lại thấy Hải Lan Bất một tay xách Hoàng Hy Tiết, một tay nắm Tôn Hùng đồng thời liệng ra. Diệu ở chỗ bốn người chồng lên nhau. Con Hoàng Hy Tiết ở dưới cùng không bò dậy được. Cả bốn người đều mất hoa đầu vàng, đâm đá loạn xạ. Sau mấy tên vệ sĩ chạy lại gỡ ra họ mới ngừng lại. Bốn người mặt mũi sưng vù, tím bầm, vẫn còn dấu khẩu.

Hải Lan Bất phô trương thân thủ khiến quần hùng kinh hãi nghĩ thầm :

- Lão này liệt vào hàng tứ đại chưởng môn quả nhiên bản lãnh phi thường. Lão ra tay nào chụp nào liệng là hai người Tôn, Hoàng không cự quậy được chút nào.

Nên biết Tôn Hùng và Hoàng Hy Tiết tuy đã chiến đấu bại hoại nhưng đều có bản lãnh và thân thủ nổi danh trên giang hồ, mà bị Hải Lan Bất tùy tiện chụp lấy liệng đi như bó cỏ. Mọi người bàng quang đều bỏ vía tự nhủ :

- Võ quan Mãn Châu quả không tầm thường, chẳng thể khinh nhờn được.

Hải Lan Bất liệng bốn người đi rồi, nhìn An đề đốc nói lý la lý lô bằng tiếng Mãn Châu mấy câu rồi trở về chỗ ngồi.

Thang Bái ca ngợi :

- Hải đại nhân bản lãnh phi thường, bọn tại hạ không thể bì kịp.

Hải Lan Bất cười đáp :

- Không bỏ làm trò cười cho Thang đại hiệp. Vì mấy ông bạn làm nhột mắt cả thể thống nên tại hạ phải ra tay.

Lúc này bọn bộc dịch đã thay cái ghế gãy rồi.

Chương môn Côn Luân Đạo là Tây Linh đạo nhân từ nãy đến giờ chỉ mỉm cười, nhưng khi thấy Hải Lan Bất thi triển võ công, tự biết không thể ngang hàng với lão, dự vào Ngọc Long bát môn, không khỏi xao xuyên trong lòng.

Bên kia chương môn Túy Bát Tiên là Thiên Bôi Cư Sĩ Văn Túy Ông vẫn tự rót rượu uống. Cặp mắt lơ đãng tựa hồ chẳng nhìn thấy những gì xảy ra trước mắt.

An đề đốc háng dặng một tiếng, tuyên bố :

- Phúc đại soái mời các vị đến đây tử thí võ công là để phân tài cao thấp. Xin các vị đừng đánh nhau loạn xạ ngẫu như mấy vị mới đây để khỏi làm trò cười cho thiên hạ.

Lại nghe Tôn Hùng ngồi dưới mái hiên, quát hỏi :

- Việc gì mà làm trò cười cho thiên hạ ? Tôn giá có hiểu võ công hay không ? Chúng ta tử đấu một keo xem sao.

An đề đốc lơ đi như không nghe tiếng, lại hỏi :

- Đây còn hai cái ghế nữa. Ai là chân anh hùng hảo hán thì xin ngồi vào.

Tôn Hùng tức giận la lên :

- Người nói vậy là thóa mạ ta không phải chân anh hùng ư ? Chẳng lẽ ta lại là cầu hùng ?

Hắn chẳng kể gì vừa bị Hải Lan Bất liệng ra, xăm xăm chạy về phía An đề đốc. Đột nhiên chân bước loạn choạng rồi té lăn xuống đất.

Nguyên một tên vệ sĩ đưa chân ra gạt, khiến hắn té nhào.

Tôn Hùng tức quá, quay lại nhìn xem ai đã ám toán mình nhưng tên vệ sĩ kia đã ẩn lánh rồi. Hắn không tìm ra được người nào chơi khăm, đành cất tiếng chửi bâng quơ.

Lúc này bao nhiêu con mắt đổ dồn nhìn vào hai chiếc ghế thái sư còn trống, chứ chẳng ai lý gì đến Tôn Hùng.

Nguyên một nhà sư mặt áo cà sa màu nguyệt bạch mà An đề đốc vừa giới thiệu là Cáp Xích đại sư ở Mông Cổ ngồi vào một ghế. Còn một ghế trống có hai người ngồi chung.

Hai người này tướng mạo giống hệt nhau. Cặp lông mày chênh chếch rủ xuống, mặt gà chọi. Hai người này mới ngoài hai chục tuổi, tướng mạo kỳ dị, nhất là cặp mắt gà chọi khác hơn người thường. Cách phục sức của hai người cũng chẳng khác nhau chút nào, hiển nhiên là hai anh em sinh đôi.

An đề đốc tùm tùm cười nói :

- Hai vị này là chương môn Song Tử môn tên gọi Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu.

Mọi người nghe danh tự hai tên đó đều cười thâm. Họ nhìn lại thân hình cùng dong mạo hai người, thực chẳng khác nhau chút nào mà cũng không thể

phân biệt được ai là Nghê Bất Đại, ai là Nghê Bất Tiểu. Giả tử một người là Nghê Đại, một người là Nghê Tiểu thì lập tức phân biệt được ai lớn ai nhỏ ngay. Nhưng Bất Đại dường như là nhỏ mà Bất Tiểu tựa hồ lớn hơn. Thế cũng chưa hết : Tay hai người này đều thủ trong áo dường như trời rét chịu không nổi.

Quần hào chỉ trở nghị luận. Có người đánh cuộc với nhau Nghê Bất Đại là lớn, có người bảo Nghê Bất Tiểu là nhỏ. Thần sắc hai anh em trở như gỗ. Cả hai đều không phải là người gây, nhưng ngồi chung một ghế chẳng thấy khó chịu chút nào, tựa hồ như đã quen ngồi như vậy từ lúc nhỏ.

Phúc Khang An ngó hai gã này mỉm cười ra chiều hứng thú.

Quần hào còn đang nghị luận thì đột nhiên trước mắt sáng lòa. Một thiếu nữ từ trong đám đông tiến ra.

Thiếu nữ mình mặc áo vàng, quần xanh, chừng 21, 22 tuổi. Nước da trắng nõn, đầy vẻ phong lưu.

An đề đọc báo danh :

- Đây là Tang Phi Hồng cô nương, chương môn phái Ngũ Hồ ở phủ Phụng Đường.

Bọn võ sư đột nhiên thấy xuất hiện một vị cô nương đều phấn khởi tinh thần.

Quách Ngọc Đường nhìn Hồ Phi nói :

- Đệ tử phái Ngũ Hồ đều làm nghề buôn bán để sinh nhai. Truyền đời chương môn phái này đều là nữ nhân. Còn nam đệ tử dù bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không được làm chương môn. Tang Phi Hồng cô nương đây tuổi nhỏ quá, chưa rõ có công phu chân thực gì không ?

Tang Phi Hồng đến trước mặt anh em họ Nghê. Hai tay chấp đũa sau lưng, cô cười hỏi :

- Xin hỏi nhị vị Nghê gia : vị nào là lão Đại ?

Hai người lắc đầu không đáp.

Tang Phi Hồng lại cười hỏi :

- Dù là huynh đệ song thai cũng có người ra trước ra sau để phân lão đại cùng lão nhị chứ ?

Anh em họ Nghê vẫn lắc đầu quây quậy, chẳng nói năng gì.

Tang Phi Hồng hỏi một người :

- Các hạ có phải là lão Đại không ?

Gã này lắc đầu.

Tang Phi Hồng lại quay sang hỏi người kia :

- Vậy thì các hạ chắc là lão Đại ?

Gã này cũng chỉ lắc đầu rồi gất lên :

- Ai nói dối đâu ? Ta chẳng phải là ca ca của y, y cũng không phải là ca ca của ta.

Tang Phi Hồng hỏi lại :

- Hai vị phải chăng là anh em sinh đôi ?

Hai người lại lắc đầu.

Quần hào trong sảnh đường thấy chúng lắc đầu hoài đều lấy làm kỳ vì hai người tướng mạo giống hệt nhau thì chẳng thể không phải là anh em sinh đôi.

Tang Phi Hồng háng dạng một tiếng hỏi :

- Thế mà còn bảo không đối ư ? Nếu hai vị chẳng phải huynh đệ song thai thì cứ đem đầu ta ra mà chặt. Vậy vị nào là Nghê Bất Đại ?

Gã mé tả đáp :

- Tại hạ là Nghê Bất Đại.

Tang Phi Hồng lại hỏi :

- Hay lắm ! Các hạ ra trước hay là y ra trước ?

Nghê Bất Đại chau mày hỏi lại :

- Cô này rắc rối quá. Cô đã chẳng cầu thân với anh em ta thì hỏi cái đó làm gì ?

Tang Phi Hồng đã quen bôn tẩu giang hồ, nên đối với lời nói sòm sỡ cũng không để ý, vỗ tay cười đáp :

- Hay lắm ! Thế là các vị thú nhận là anh em rồi !

Nghê Bất Đại cãi :

- Chúng ta là anh em thật, nhưng không phải là huynh đệ song sinh.

Tang Phi Hồng giờ ngón tay trở chỉ vào bên tai lắc đầu nói :

- Ta không tin !

Nghê Bất Đại đáp :

- Cô không tin thì mặc kệ cô. Ai cần cô tin ?

Tang Phi Hồng là người cố chấp, lại hỏi nữa :

- Các vị là huynh đệ song sinh cũng chẳng xấu xa gì, tại sao lại không chịu thừa nhận?

Nghê Bất Tiểu đáp :

- Cô nhất định đòi biết rõ nguyên nhân, bọn ta nói cho hay cũng chẳng hề chi, nhưng anh em ta đã có tiền lệ là kẻ nào muốn biết điều bí mật về chỗ xuất thân của chúng ta thì phải để anh em ta mỗi người đánh ba chưởng. Nếu không chịu nổi thì cứ đập đầu lạy ba cái cũng được.

Tang Phi Hồng động tính hiếu kỳ nghĩ thầm :

- Gã muốn đánh mình ba chưởng nhưng chắc gì đánh trúng ? Vậy ta hãy cho chúng nói rõ điều bí mật này rồi sẽ liệu.

Cô liền gật đầu đáp :

- Được rồi ! Các vị nói đi !

Anh em họ Nghê tâm ý tương thông đột nhiên đứng dậy, hành động đồng thời như một người.

Tang Phi Hồng nhơn nhơn đắc ý nói :

- Thế mà còn bảo là không phải huynh đệ song sinh, thật quý cũng không nghe được.

Lại thấy hai người thò tay ra khỏi tay áo. Trước mắt kim quang lấp lánh. Nguyên mười ngón tay của hai người này đều đeo bao tay bằng vàng vừa nhọn vừa dài. Nếu chúng chụp tới thì khó lòng mà chống chọi được.

Nghê thị huynh đệ thân hình thấp thoáng, vươn tay ra nhằm Tang Phi Hồng chụp tới.

Tang Phi Hồng giật mình kinh hãi, tung mình nhảy lùi lại quát hỏi :

- Làm gì thế này ?

Nghê Bất Tiểu đứng ở mé Đông Nam, Nghê Bất Đại đứng ở góc Tây Bắc. Cả hai người vươn tay ra. Với những ngón tay bọc bao vàng nhọn hoắt dài đến một thước, chúng vây Tang Phi Hồng vào giữa.

An đề đốc vội can thiệp :

- Theo quy của đại hội bữa nay là một chọi một, không được ỷ nhiều người để thủ thắng.

Nghê Bất Tiểu dương cặp mắt gà chọi, nguyên trước ở hai bên sống mũi, đột nhiên phân khai ra xa lờm An đề đốc, lạnh lùng hỏi :

- An đại nhân ! Đại nhân có biết anh em tại hạ ở môn phái nào không ?

An đề đốc đáp :

- Hai vị ở Song Tử Môn tại Quý Châu.

Nghê Bất Đại hai tròng mắt cũng phân khai ra xa nói :

- Song Tử Môn của tại hạ trước nay chỉ thu đồ đệ nếu không là huynh đệ thì cũng là tỷ muội song sinh. Kìhì cùng người đồng thủ, chẳng bao giờ đơn đả độc đấu.

An đề đốc chưa kịp đáp, Tang Phi Hồng đã cướp lời :

- Ha ha ! Các vị vừa nói không phải huynh đệ song sinh, bây giờ mới chịu thừa nhận.

Nghê Bất Đại không chịu, đáp :

- CHÚNG ta không phải là huynh đệ song sinh !

Quần hào nghe hai gã nói lằng nhằng hoài, mới biết đôi anh em bảo bối này là hạng si ngốc.

Tang Phi Hồng cười khanh khách nói :

- Thôi đừng nói quần quanh nữa. Ta không mong đoạt chiếc Ngọc Long bôi đâu.

Cô nói rồi toan lùi lại.

Nghê Bất Tiểu giang hai tay cản lại nói :

- Cô hỏi rõ thân thế chúng ta rồi, đã không chịu nổi ba phát chưởng của ta, sao không dập đầu lạy ba lạy ?

Tang Phi Hồng chau mày đáp :

- Thủy chung các người vẫn không nói rõ, nhận là anh em rồi lại không nhận là huynh đệ song sinh. Các vị anh hùng thiên hạ đều hiện diện tại đây, thử bình luận lý sự này coi.

Nghê Bất Tiểu nói :

- Được rồi ! Người nhất định đòi nghe thì ta nói cho hay.

Nghê Bất Đại nói :

- Mẹ chúng ta sinh ra ba người !

Nghê Bất Tiểu nói tiếp :

- Chúng ta là hai người trong cái tam bào thai.

Nghê Bất Đại lại nói :

- Vì thế mà chúng ta tuy là anh em nhưng không phải huynh đệ song sinh.

Nghê Bất Tiểu nói :

- Đại ca ta vừa lọt lòng mẹ đã chết ngay

Nghê Bất Đại tiếp :

- Hai chúng ta sinh cùng một lúc, không ai trước ai sau

Nghê Bất Tiểu nói :

- Chúng ta tay chân liền nhau, vai cũng liền nhau

Nghê Bất Đại nói :

- Một vị danh y thần thuật tuyệt xảo tách đầu vai và chân tay ra thành hai.

Nghê Bất Tiểu nói :

- Vì thế mà người chúng ta chẳng thể phân biệt, ai là ca ca, ai là đệ đệ.

Nghê Bất Đại nói :

- Ta là Bất Đại thì y cũng là Bất Tiểu.

Hai gã mỗi người nói một câu liền thành một tràng, trung gian chẳng dứt quãng nào. Ngữ âm liền một dây, giả tử có người cách bích nghe tiếng thì không thể phân biệt được là do hai người phát âm.

Quần hùng trong đại sảnh vừa kinh ngạc lại vừa tức cười. Ai cũng cho là vụ này cực kỳ vi diệu nhưng cũng chẳng phải vô lý.

Tang Phi Hồng cười nói :

- Té ra là thế. Vụ kỳ văn này nay ta mới được nghe lần đầu.

Nghê Bất Tiểu hỏi :

- Người có chịu đập đầu lạy không ?

Tang Phi Hồng đáp :

- Ta không lạy đâu. Người muốn đánh thì động thủ đi, ta không hứa lời là không phản kháng.

Nghê thị huynh đệ không cần hô hoán cũng hành động như một. Đột nhiên ánh vàng lấp loáng, hai chục ngón tay đeo bao vàng cùng chụp lẹ tới.

Tang Phi Hồng thân pháp rất linh diệu, chuyển động thân hình tránh khỏi hai mươi ngón tay dài quá cỡ.

Nghê thị huynh đệ từ khi lọt lòng mẹ chưa từng phân khai. Chúng học võ công theo thuật phân tiến mà hợp kích hai người như một, chẳng khác một người có bốn chân bốn tay và hai mươi ngón.

Tang Phi Hồng thân pháp tuy linh hoạt tuyệt đỉnh mà hơn chục chiêu chưa phản kích được chiêu nào. Cô lâm vào tình thế rất nguy cấp. Nếu cực

diện này kéo dài, cô chỉ sơ tâm một chút là bị thương dưới tay Nghê Thị huỳnh đệ.

Quần hùng trong nhà đại sảnh ngồi bàng quan, nhiều người không nhịn được lên tiếng quát tháo :

- Hai người đánh một đầu phải là anh hùng mà là cẩu hùng.
- Hai đại nam nhân hợp lực đánh một cô gái nhỏ tuổi là hạng mặt dầy.
- Người ta là gái lại tay không mà hai ông tươn ứng ngón tay đều đeo binh khí.
- Tiểu huỳnh đệ ! Người ra giúp cô một tay, không chừng cô sẽ nảy cảm tình với người. Ha ha !

Đang lúc huyên náo, Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu bỗng la lên một tiếng "Ồ hay" rồi sóng vai nhảy qua mé tả. Chúng nhìn Phúc Khang An mặt lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Quần hào nhìn theo ánh mắt của chúng thì thấy Phúc Khang An ngồi trên ghế đang cười hì hì. Tay hấn dất hai đứa nhỏ, nói khẽ với chúng.

Hai đứa nhỏ này trắng trẻo và khẩu khí, tướng mạo lại giống nhau như đúc. Hiển nhiên là huỳnh đệ song sinh. Có điều đem chúng so với Nghê thị huỳnh đệ thì đôi đẹp đôi xấu thành trái ngược nhau.

Mọi người ngó thấy đều lấy làm hứng thú.

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều chấn động tâm thần. Nguyên hai đứa nhỏ này chính là con Mã Xuân Hoa, không hiểu sao chúng lại bị Phúc Khang An đoạt trở về.

Tâm cơ hai người rất linh mẫn đều tự nhủ :

- Hấn đã đoạt lại hai thằng nhỏ thì hành tung mình tất bị bại lộ rồi.

Trình Linh Tố đưa mắt ra hiệu cho Hồ Phỉ tìm cơ hội chuồn đi.

Hồ Phỉ gật đầu nghĩ bụng :

- Nếu đối phương đã khám phá ra thì chúng đã bố trí rồi, có bỏ trốn cũng không thoát, đành là tùy cơ ứng biến, tới đâu hay tới đó.

Nghê thị huỳnh đệ cứ ngấm ngấm hai đứa nhỏ như ngậy như đại

Tang Phi Hồng cười hỏi :

- Hai đứa nhỏ này hay lắm ! Các người muốn thu chúng làm đồ đệ chăng ?

Câu này nói trúng vào tâm sự của Nghê thị huỳnh đệ. Nên biết trong võ lâm đồ đệ tâm sư cũng như sư tâm đồ đệ là việc tối cần. Môn phái nào muốn mở mang đều phải tìm được người như ý để truyền thụ võ công.

Võ công của Song Tử môn rất cần hai người đồng thời rèn luyện, thì việc thu nạp huỳnh đệ song sinh lại càng tuyệt diệu vì hai người song sinh thân trí cũng như thân thể giống hệt nhau, lại tâm ý tương thông một cách tự nhiên. Khi lâm địch dĩ nhiên phát huy được uy lực ra ngoài sự tiên liệu của đối phương.

Nghê thị huynh đệ vừa ngó thấy hai đứa nhỏ song sinh trong tay Phúc Khang An mà tư chất căn cơ của chúng đều vào hàng thượng bảo nên trong lòng rạo rục, nổi hoan hỷ không bút nào tả xiết.

Phúc Khang An cười hì hì khẽ nói :

- Các người coi hai vị sư phụ kia là huynh đệ song sinh. Tướng mạo hai vị có giống nhau không ? Đồng thời các người thử đoán xem vị nào là ca ca ?

Nguyên Phúc Khang An đoạt được hai con về, trong lòng khoan khoái vô cùng. Hắn thấy Nghê thị huynh đệ hình thù quái dị, liền sai người đem hai đứa nhỏ và đại sảnh chơi

Hai đứa nhỏ nhìn Nghê thị huynh đệ. Chúng là huynh đệ song sinh nên cảm giác tương thông có thể phân biệt dễ dàng ai là anh ai là em, nhưng Nghê thị huynh đệ cũng sinh ra một lúc, thân thể liền nhau sau mới tách ra nên hai đứa nhỏ cũng không sao phân biệt được.

Quần hùng hết nhìn Nghê thị huynh đệ lại ngó hai đứa nhỏ, không ngớt thì thâm bàn tán.

Đột nhiên Nghê thị huynh đệ đồng quát lên một tiếng :

- Động thủ !

Rồi chia ra bên tả hữu chạy tới trước mặt Phúc Khang An.

Phúc Khang An giật mình kinh hãi, chưa kịp nghĩ tới chuyện né tránh thì hai vệ sĩ đứng bên đã nhảy xổ vào nghinh địch.

Ngờ đâu thân pháp Nghê thị huynh đệ cực kỳ quái dị. Chúng chạy tới giữa đường thì Nghê Bất Đại đang ở mé tả chuyển qua mé hữu, Nghê Bất Tiểu ở mé hữu lại chuyển qua mé tả, bỏ hai tên vệ sĩ lại phía sau.

Hai gã tập kích Phúc Khang An chỉ là hư chiêu. Một người vung chân trái một người vung chân phải, hai chân đều đá tới đến "binh" một tiếng trúng vào cái ghế ngồi của Phúc Khang An. Cái ghế đổ ngửa ra, người Phúc Khang An té xuống. Bọn vệ sĩ kinh hãi la rầm lên. Người thì chạy ra ngăn chặn phía trước, kẻ thì đỡ Phúc Khang An dậy.

Nghê thị huynh đệ cắp hai đứa nhỏ dưới nách xoay mình chạy ra.

Giữa lúc quần hùng trong sảnh rối loạn, bỗng nghe những tiếng binh binh, tiếng la oai oái. Bốn tên vệ sĩ chặn đường bị Nghê thị huynh đệ đá lăn đi.

Nghê thị huynh đệ cắp hai đứa nhỏ toan chạy ra khỏi sảnh đường, bỗng bóng người thấp thoáng, hai người vọt tới vung tay đánh vào sau lưng Nghê thị huynh đệ.

Hai người này ra chiêu chiêu hướng khác nhau. Hải Lan Bất chụp sau gáy Nghê Bất Tiểu vừa mau vừa chuẩn đích. Thang Bái lại phóng chưởng đánh vào sau lưng Nghê Bất Đại. Hai chiêu cương nhu khác nhau nhưng đều là những chiêu số cực kỳ lợi hại khiến địch nhân chẳng thể không tự cứu.

Nghê thị huynh đệ nghe phong thanh sau lưng rất cấp bách, vội xoay chưởng đón đỡ.

Chát chát hai tiếng, Nghê Bất Tiểu thân hình lão đảo phải buông đũa nhỏ trong tay ra. Nghê Bất Đại chân bước loạng choạng miệng hộc máu tươi.

Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu nhảy xổ tới bồng hai đũa nhỏ lên.

Võ công hai lão Vương, Chu chẳng kém gì Nghê thị huynh đệ. Hai đũa nhỏ đã lọt vào tay hai lão thì Nghê thị huynh đệ chẳng còn cách nào cướp lại được nữa.

Phúc Khang An vừa định thân lại một chút liền tức giận quát :

- Quân cường đồ lớn mật thiệt ! Mau bắt lấy chúng !

Hải Lan Bật và Thang Bái xông lên hai bước. Một lão thi triển cầm nã thủ, một lão phát huy Tỏa cốt pháp chụp lấy Nghê thị huynh đệ.

Nghê thị huynh đệ vừa đối quyền chưởng với hai lão đã bị nội thương, bây giờ không còn cách nào chống cự được.

Hải, Thang hai lão tóm được Nghê thị huynh đệ toan trở gót đi vào thì đột nhiên bóng người thấp thoáng ở đâu thêm rồi hạ mình xuống.

Trong đại sảnh đèn nến sáng trưng như ban ngày. Quần hùng vừa ngó thấy hai người, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh, chẳng khác gì đi đêm một mình gặ ma quỷ trong chốn mờ mả thâm sơn.

Hai người này cao ngều cao ngều, lại gầy khẳng gầy kheo. Cặp lông mày chênh chếch mà rử thấp. Bộ mặt dài ngoẵng lại ốm nhom, chẳng khác Quỷ Vô Thường đi bắt hồn bắt vía như người ta truyền thuyết.

Lạ hơn nữa, tướng mạo hai người này giống hệt nhau. Dĩ nhiên là đôi huynh đệ song sinh.

Thân pháp hai quái nhân nhanh như điện chớp. Một người phóng chưởng đánh Hải Lan Bật, còn một người tấn công Thang Bái.

Hai lão Hải, Thang xuất chưởng nghinh địch. Bỗng nghe hai tiếng lách cách vang lên, tiếp theo khớp xương toàn thân Hải Lan Bật phát ra những tiếng rắc rắc, Thang Bái cũng lão đảo người đi mấy cái.